

De jongen uit het woud

DE
JONGEN
UIT
HET WOUID

Jen Minkman

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De jongen uit het woud
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Michael Mandersloot
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouver
Vertaling gedicht Iz Doma Vyshel Chelovek – Danill Charms uit het
Russisch: Jen Minkman

Heruitgave bij DVP: juli 2018
ISBN 978-94-63676-47-2
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fo-
to-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Discolampen verlichtten de gezichten van de feestende mensenmassa in de aula van de school. De dreunende beat van de muziek liet de lucht in de ruimte licht trillen. Het was elf uur 's avonds, maar de temperatuur binnen was ondanks de open ramen bijna niet te harden.

Julia Kandolf stond aan de rand van de dansvloer. Ze was net even naar de wc geweest. Haar ogen speurden de zaal af op zoek naar bekenden. Waar was Gaby gebleven? En waar hing Axel uit?

‘Hé, Julia,’ hoorde ze plotseling achter zich.

Die stem kende ze. Haar hart begon sneller te slaan. Ze draaide zich om en keek Michael aan. De gebruikelijke, ondeugende glimlach op zijn gezicht deed haar blozen.

‘Wat een mooie jurk heb je aan,’ vervolgde hij, toen ze niets terugzei en hem alleen maar aangaapte. Hij wees naar het middeleeuwse gewaad dat ze droeg.

Julia slikte. Haar mond was droog van de zenuwen. ‘Jouw kostuum is ook geweldig,’ zei ze zacht. Ze liet haar blik over zijn Napoleon-outfit glijden.

‘Wil je dansen?’ Hij stak zijn hand uit.

Blij verrast keek ze hem aan. ‘Ja, natuurlijk,’ stemde ze toe. Samen stapten ze de dansvloer op. Vanuit haar ooghoek zag Julia Gaby ineens staan, die haar bemoedigend toeknikte. Gaby stak

onopvallend een duim omhoog en deed daarna haar plastic vampiergebitje uit om een paar toastjes te eten die ze bij de hapjestafel had gehaald. Julia giechelde zenuwachtig en liet zich door Michael verder de dansvloer optrekken.

‘Gek hè, dat alles nu afgelopen is.’ Hij keek haar met een peinzende blik aan. ‘We hebben toch zo’n beetje onze hele puberteit op deze school doorgebracht. We zijn hier opgegroeid. En nu staan we hier, op ons eindexamenfeest.’ Julia voelde hoe hij haar wat dichter tegen zich aantrok en zijn hand op haar onderrug legde.

‘Eh, ja.’ Een blosje kroop naar haar wangen. ‘Ik ben blij dat bijna iedereen geslaagd is, maar ik vind het jammer dat we nu allemaal verschillende dingen gaan doen. Misschien komen we elkaar wel nooit meer tegen.’

‘Ach, zeg nooit nooit,’ zei Michael luchtig. ‘Er zijn altijd nog reüniebijeenkomsten.’

‘Dat is wel zo.’ Julia keek hem aan en beet op haar lip. ‘Ik zou jou nog wel eens willen zien,’ fluisterde ze toen nauwelijks hoorbaar.

Oh help. Had ze dat echt hardop gezegd? Nou ja... zo hardop als ze durfde, tenminste. Ze staaarde hem onzeker aan en zag hoe hij een verraste blik in zijn ogen kreeg.

‘Mij?’ zei hij vragend. Hij pakte haar hand iets steviger vast. ‘Waarom?’

Ze slikte. Haar hart hamerde als een razende, ondanks de dagenlange peptalk van Gaby en de glazen wijn die ze vanavond al achterover had geslagen.

‘Ik eh...’ begon ze, maar viel toen stil. In het halfdonker zag ze hoe Michael begon te glimlachen. Dat bekende, plagende, ietwat spottende glimlachje dat haar twee jaar lang verlegen had gemaakt en haar tot in haar dromen had gevolgd. Zijn gezicht kwam wat dichter bij het hare.

‘Ik snap wat je bedoelt. Ik wil jou vanavond ook niet uit het oog verliezen,’ zei hij zacht. Zijn hand gleeed via haar arm naar de gevoelige huid van haar nek. Hij streelde haar zachtjes.

Julia stopte met ademen toen hij nog dichterbij kwam en zijn mond verleidelijk op de hare drukte. Zijn armen gleden om haar bovenlichaam, hij boog zich over haar heen en zoende haar.

Ze kon het niet geloven. Hij zoende haar. Hij zoende haar echt! Dit was geen dagdroom. Michael had haar in zijn armen.

Toen hij haar losliet en met een glimlach vroeg of ze wat wilde drinken, trilde ze helemaal van opwinding. Ze bleef naast de dansvloer staan en keek om zich heen of ze Gaby ergens zag. Haar beste vriendin zwaaide naar haar vanaf de bar aan de andere kant en stak nu ongegeneerd twee duimen op. Julia grijnsde breed. Toen Michael even later terugkwam met twee biertjes, was haar hartslag weer iets vertraagd en kon ze met vaste hand haar telefoonnummer voor hem opslaan in de contactenlijst van zijn BlackBerry.

Hoofdstuk 2

Zonlicht en groene bladeren.

Dat was het eerste dat ze zag toen ze haar ogen een beetje opendeed.

Julia zat doodstil. Ze was zich bewust van alles om zich heen. Ritselende bladeren en de stam van de dikke boom waar ze tegenaan zat. De eik voelde stevig, betrouwbaar en troostend in haar rug. Ze voelde de kracht van de eeuwenoude stam haar eigen ruggengraat ondersteunen. Ze was deel van iets groters – een droom die zich uitstreckte zover als het woud dat haar omringde.

Af en toe moest ze hier gewoon even komen uitrusten of “mediteren”, zoals haar moeder het plagend noemde. Julia ging graag naar het bos, dat vlakbij de kleine buitenwijk van Salzburg lag waar ze woonde. Mensen konden haar gek noemen, maar deze plek onder de oeroude eikenboom was een belangrijk stekje voor haar geworden in de afgelopen paar jaren. De eik voelde als haar steun en toeverlaat. Hier was ze vaak gekomen toen haar opa net was overleden. Hier was ze komen uithuilen toen haar ouders gingen scheiden en haar vader naar Innsbruck verhuisde. Hier was ze te vinden als ze lekker ongestoord wilde zingen of gedichten wilde schrijven. Of als ze in gedachten verzonken zat te dromen over de jongen die haar hart twee jaar geleden had gestolen en het nooit meer had teruggegeven.

Julia opende haar ogen wat verder en zuchtte diep. Het lukte haar dit keer niet om de rust te voelen die ze had gezocht. Ze wachtte ergens op.

Even aarzelde ze. Toen ging ze rechtop zitten en pakte haar tas. Met kloppend hart deed ze een greep in het voorvakje en haalde haar telefoon tevoorschijn.

Geen nieuwe berichten.

Met een gekwelde kreun sloot ze haar ogen en zag het gezicht voor zich dat ze maar niet uit haar hoofd kon zetten. Het gezicht van Michael Kolbe. Zijn schitterende, groene ogen. Het plagende lachje om zijn mond. Hoe hij zich over haar heen boog toen hij haar kustte.

Ze schrok op toen haar telefoon plots afging in haar hand. GABY verscheen in het venster en een ringtone van The Cure klonk schel op in het vredige bos. Ergens boven haar hoofd vloog krijsend een vogel op.

Julia schoot in de lach en keek de vogel na. ‘Hé, Gaab,’ nam ze vrolijk op.

‘Zeg, waar hang jij uit?’ vroeg haar beste vriendin. ‘Ik belde je thuis, maar je moeder wist niet waar je was.’

‘In het bos.’

‘Oh! Aan het knuffelen met meneer de Eik zeker?’ Gaby kende haar door en door, dat bleek maar weer. Ze plaagde Julia sinds vorig jaar wel eens met het woord *treehugger*, omdat ze dat toen net bij Engels hadden geleerd.

‘Hoe raad je het zo,’ antwoordde Julia met een grijns. ‘Maar nee, we hebben niet meer geknuffeld. Ik wacht liever tot ik Michael weer kan knuffelen... als die me tenminste eens terug-sms’t.’ Ze beet op haar lip. Bah, wat klonk ze bitter. Waarom zei ze dat nou?

Gaby blies even uit aan de andere kant van de lijn. ‘Kom lekker naar de stad. Je wordt er echt niet vrolijker van als je je in het woud verstoppt, alleen maar omdat die *Arschloch* van een Kolbe minder van zich laat horen dan je gehoopt had. Ik zie je over een half uur op de Mozartplatz, goed?’

‘Wat? Maar dan moet ik keihard rennen voor de bus. Anders haal ik het nooit!’

‘Je bent niet voor niets zo goed in gym,’ zei Gaby onverbiddelijk.

‘En als je hier op tijd bent, trakteer ik je op een gebakje bij Tomaselli.’

‘Oké, al goed. Ik zie je zo.’ Julia hing op en gaf de boom waar ze tegenaan had gezeten toen toch een snelle knuffel, zoals ze eigenlijk altijd deed. ‘Dank je wel voor je steun,’ fluisterde ze tegen de bast. Ze drukte er een kus op.

Haar haren wapperden in de wind toen ze het bos uit rende en met haar rugtas half op haar schouder bij de bushalte arriveerde, waar de buschauffeur net de deuren van bus 5 dicht wilde doen.

‘*Grüß Gott,*’ haperde Julia, toen ze hijgend naar binnen stommelde. Ze ging gewoontegetrouw helemaal achter in de bus zitten. Terwijl Birkensiedlung uit zicht verdween, zocht ze naar haar mp3-speler om een muziekje van Enya te luisteren. Daar zou ze misschien wel van ontspannen.

Na een paar minuten zat ze toch weer weifelend met haar mobiel in haar ene hand. Ze wilde Michael wel een sms sturen, maar dat had ze twee dagen geleden ook al gedaan. En drie dagen geleden. En een week geleden.

Wat was ze toch ook een sukkel! Ze had gewoon moeten afwachten. Misschien was hij de stad uit zonder zijn mobiel, of had hij zijn telefoon uitstaan, of was hij zijn oplader kwijt. Als hij nu ooit die telefoon nog aanzette, zou hij er onmiddellijk achter komen wat een obsessieve stalker ze eigenlijk was.

Met een frons stopte Julia haar telefoon weer weg. Ze leunde achterover en staarde uit het raam. Gaby’s woorden hadden haar rusteloos gemaakt. Haar beste vriendin had dan misschien half een grapje gemaakt, maar Gaby was blijkbaar ergens toch van mening dat Michael een klootzak was die haar aan het lijntje hield.

Dat kon niet waar zijn. Ze moest gewoon wat meer vertrouwen hebben in de jongen die haar hart had gestolen. Michael, die haar met zoveel vuur had gezoend. Michael, die haar zacht in haar oor had gefluisterd dat ze zo mooi was toen hij haar op bed neervlijde. Ze sloot haar ogen en kleurde diep. Misschien zou ze niet alle details met Gaby delen. Daar was het te bijzonder voor geweest. Te kostbaar.

De bus reed inmiddels langs de Salzach en stopte bij de brug naar de stad. De rivier stond laag. Het was bijna de hele maand juni droog geweest in Oostenrijk. Terwijl *The Memory of Trees* door haar oordopjes kabbelde, stapte Julia uit de bus en stak de rivier over. Even later stond ze op de afgesproken tijd op het Mozartplatz. Ze keek om zich heen of ze Gaby al ergens zag. Die was in geen velden of wegen te bekennen, maar tot haar grote verrassing kwam haar neef Axel op dat moment uit de boekhandel op de hoek gestapt met een plastic tas vol nieuwe aankopen.

‘Ax!’ riep ze, met haar arm zwaaiend om zijn aandacht te trekken.

‘Hé, Julia!’ Hij slenterde naar haar toe. ‘*Wie geht’s?*’

‘Het gaat wel. Wat doe jij hier nog, als ik vragen mag? Ik dacht dat je gisteren naar Londen zou vliegen.’

‘Zou ik ook,’ zei Axel met een lang gezicht. ‘Maar Florian had buikgriep, dus we hebben besloten om een andere keer te gaan. Oom Helmut heeft onze tickets overgenomen. Die wilde er wel even tussenuit met tante Verena, zei hij.’

‘Wat sneu voor Florian!’

‘En wat sneu voor mij, niet te vergeten. Ik zat al zo’n beetje in het vliegtuig. Flo belde op het allerlaatste moment af.’

‘Ja, hij hoopte zeker dat het vanzelf over zou gaan. Onze positivo.’

‘Hmmm. Je kunt hem beter naïef noemen.’

Julia grinnikte. ‘Ja, en wat ben jij dan? Een optimist met levenservaring?’

‘Zeg, ik geloof dat het tijd wordt dat ik verder loop,’ merkte Axel met een grijns op. ‘Je bent weer in een aardige bui. Ik merk het al.’

‘Kom anders vanavond naar O’Malley’s. Dan praten we verder. Misschien ben ik dan aardiger.’

‘Dat mag ik hopen! Ik loop rond tien uur wel even de pub binnen.’

‘Juul!’ hoorden ze op dat moment een stem aan de andere kant van het plein schallen. Gaby kwam half rennend op Julia en Axel af. Haar zwartgeverfde haren zaten verward en het zwart onder haar ogen was nog meer uitgelopen dan anders. Ze stak een hand met paarsgelakte nagels uit en schudde die van Axel. ‘Hé, Axe Effect,’ grijnsde ze. Gaby wist dat hij een hekel had aan die bijnaam.

‘Hé, Gaby Gloom,’ pestte hij terug. ‘Heb je gejangt? Je make-up is doorgelopen.’

‘Bah, die grap wordt oud. Maar toevallig heb je deze keer gelijk. Ik heb echt lopen huilen. Ik heb een broodje curryworst gegeten en het was een beetje te pittig naar mijn smaak.’

‘Ben je al gaan eten?’ vroeg Julia verbaasd. ‘Ik dacht dat je gebak wilde halen bij Tomaselli.’

‘Ja, krijg je thuis soms niets te eten?’ vulde Axel aan met een grijns.

‘Ik ben ongesteld.’ Gaby wierp hem een donkere blik toe.

‘Ik ben weg,’ zei Axel snel alvorens zich uit de voeten te maken. ‘Tot vanavond!’ loeide hij naar Julia.

‘Die neef van jou is gek,’ besloot Gaby, terwijl ze hem nastarde. ‘Maar wel een grappige gek.’ Ze keek Julia met een brede grijns aan. ‘Sorry dat ik te laat ben. Nu krijg je twee gebakjes van me om het goed te maken.’

‘*Klasse!* Ik lust intussen wel wat. Ik ben eigenlijk vergeten te lunchen.’

Ze liepen de konditorei in en wisten een plaatsje bij het raam te bemachtigen. Julia pakte haar mobiel uit haar tas en wierp voor de zoveelste maal die dag een blik op het schermpje. Nog steeds niets.

‘Wat is er nou precies gebeurd sinds het eindfeest?’ vroeg Gaby, die Julia’s blik had gevolgd. Ze legde lief een hand op die van haar vriendin. ‘Ik wil alles weten.’

Gaby was direct na het eindexamenfeest een paar dagen naar Parijs geweest met haar ouders en zus. Ze had dus niet veel meegekregen van de dingen die sindsdien door Julia’s hoofd hadden gespoekt. Julia had beloofd dat ze bij zouden praten als Gaby eenmaal weer thuis was.

Alles was begonnen op het feest waar ze maanden naar had uitgezien. Alle leerlingen die dit jaar eindexamen hadden gedaan waren aanwezig geweest op het gemaskerd bal dat door de leerlingenraad was georganiseerd. Julia had weken van tevoren al een prachtige middeleeuwse jurk geregeld om in vol ornaat te kunnen verschijnen en indruk op Michael te maken. De andere aanwezigen konden wat haar betreft straal langs haar heen kijken, maar Michael moest

haar eindelijk zien staan. De twee jaar waarin ze altijd min of meer onzichtbaar voor hem was gebleven, en waarin ze te onzeker was geweest om hem op te biechten dat ze waanzinnig verliefd op hem was, hadden op de avond van het feest definitief uitgewist moeten worden. Ze had eindelijk besloten haar verlegenheid aan de kant te zetten en hem te vertellen hoe gek ze op hem was. Na de zomer zou hij naar Graz verhuizen om daar te gaan studeren, en zou ze hem misschien wel nooit meer zien. Dan zou het te laat zijn.

Julia was onbeschrijflijk opgelucht geweest toen Michael op de bewuste avond zonder date op het feest was verschenen. De dingen die daarna gebeurd waren, had ze inmiddels al honderden keren opnieuw afgespeeld in haar hoofd.

Gaby grijnsde toen Julia vertelde hoe Michael haar ten dans had gevraagd. ‘Tja, ik heb jullie maar met rust gelaten op de dansvloer. Toen ik eenmaal had gezien dat Michael je kuste, leek het me handig om me daar niet tussen te dringen.’

‘Dank je.’ Julia glimlachte flauw en prikte met haar vork in haar gebakje.

‘Maar goed... toen je eenmaal je nummer voor hem had opgeslagen...’ trachtte Gaby Julia’s verhaal weer op gang te brengen. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Toen hebben we de rest van de avond met elkaar doorgebracht. Hij kustte me nog één laatste keer onder de sterrenhemel op het schoolplein voordat ik de bus naar huis nam. De dag erna belde hij me op en nodigde hij me uit om te komen eten en een film te kijken.’

Julia werd langzaam rood toen Gaby haar onderzoekend aankeek.

‘Waren zijn ouders er?’ vroeg haar vriendin zacht.

Julia schudde haar hoofd. Michael kwam uit een rijke familie met twee ouders die bijna dag en nacht werkten, dus veel waren ze niet thuis. ‘Nee.’

Gaby was even stil. ‘Aha.’ Ze keek Julia nieuwsgierig aan.

Die beet op haar lip. ‘Het was zo mooi toen het gebeurde,’ fluisterde ze, naar haar handen starend. ‘Echt prachtig. Het was hoe ik het me altijd had voorgesteld.’

Toen ze Gaby weer aankeek, stonden de tranen haar in de ogen.

‘En nu dan?’ vroeg Gaby geschokt. ‘Lieverd, wat is er gebeurd?’

‘Niets,’ snikte Julia hulpeloos. ‘Dat is het juist. Ik nam afscheid van hem, de volgende ochtend. Hij zei dat hij me snel weer zou spreken.’

‘En daarna heb je niets meer gehoord?’

Julia schudde haar hoofd.

‘Wat heb je die avond tegen hem gezegd?’

‘Gewoon, wat ik voelde. Wat ik al twee jaar heb gevoeld. Dat ik hem zo bijzonder vond. Dat ik hem wilde laten weten dat ik verliefd op hem was voordat hij zou verhuizen.’

‘En wat zei hij terug?’

Julia viel stil en keek haar vriendin onzeker aan. ‘Hij zei dat hij nooit door had gehad dat ik hem zo leuk vond. Dat ik het best wel eerder had kunnen zeggen. Dat ik geen reden had om zo verlegen te zijn, omdat ik zo mooi was.’

Hij had haar overal gestreeld toen hij haar langzaam had uitgekled bij het dromerige kaarslicht in zijn slaapkamer. Maar diezelfde kaarsenvlammen hadden ook grillige, onvoorspelbare schaduwen op de muur geworpen.

Het was een droom geweest, maar nu begon ze plotseling wakker te worden.

Michael had helemaal niets gezegd over zijn eigen gevoelens voor haar. Hij had haar alleen verteld dat hij haar stille aanbidding nooit had opgemerkt. Een steen groeide in haar maag.

‘Heeft hij helemaal niets over jullie eh... samenzijn gezegd?’ vroeg Gaby ongelovig.

‘Hij zei dat hij een mooie nacht had gehad,’ fluisterde Julia met een wanhopige klank in haar stem.

‘Ja, dat kan ik me voorstellen!’ Gaby stak haar gebaksvorkje met een driftig gebaar in haar taart alsof ze iemands hart ermee doorboorde. ‘Wat een compleet zwijn, zeg. Al jouw liefdesbetuigingen aanhoren, vervolgens een afspraakje regelen waarop hij met je naar bed kan en daarna nooit meer iets laten horen. Als ik hem ooit in mijn handen krijg...’

Julia werd koud van binnen. Wat was ze een stommeling. Gaby had genadeloos geanalyseerd hoe de vork echt in de steel zat. Ze begon met haar hand voor haar mond zachtjes te huilen. Toen voelde

ze Gaby's arm om zich heen. Haar vriendin was opgestaan en om de tafel heen gelopen.

'Hé, sorry als ik te bot was.' Gaby veegde de tranen op haar wang weg. 'Ik zeg het gewoon zoals ik het zie. Wie weet heb ik het mis, maar ik heb een slecht gevoel over de situatie. Als de dingen echt zo zijn gelopen, ben ik bang dat je er door hem bent ingeluisd.'

Ze kroop tegen Julia aan op de leuning van de houten stoel en sloeg haar armen om haar vriendin heen. 'Je wilde hem vertellen wat je voelde. Als hij dat niet respecteert, is dat zijn probleem. Jij hebt niets verkeerd gedaan.' Haar zwarte haren vielen tegen het hoogblonde haar van Julia aan, een droevige zwart-wittekening schetsend.

Op dat moment kwam de serveerster aarzelend hun kant opgeschuifeld. 'Is alles naar wens?' vroeg ze een beetje bedremmeld.

'Ja hoor,' antwoordde Gaby. 'We zitten niet te huilen om de taart. Die is lekker.'

Julia schoot door haar tranen heen in de lach. Haar huilbui was over, maar ze kon voelen dat het verdriet vlak onder de oppervlakte zat. 'Bah. Wat ben ik toch een onnozele hals. Ik zag het gewoon niet aankomen. Ik was zo verliefd op Michael.'

Gaby glimlachte. 'Liefde maakt blind. Zo is het nou eenmaal.'

'Misschien moet ik hem bellen. Dan kan ik hem vragen waarom hij me niet heeft ge-sms't. Wie weet is er wel een goede reden voor.'

'Ja, misschien is zijn duim eraf gevallen,' knikte Gaby. Ze schoot samen met Julia in de lach. 'Bel hem maar. Hoe eerder je weet waar je aan toe bent, hoe beter.'

Gaby begon te vertellen over haar korte vakantie in Parijs. De tijd vloog voorbij en Julia werd afgeleid door alle grappige verhalen van haar vriendin. Toen Gaby en zij Tomaselli uitstapten en ze vervolgens in haar eentje naar de bushalte moest lopen, kwam haar verslagenheid toch weer terug. Ze pakte haar mobiel uit haar tas en stond lange tijd in dubio naar het ding te staren, terwijl ze tegen de muur naast de bushalte leunde. Zou ze niet beter nog een dag kunnen wachten met bellen? Ze moest Michael wel de kans geven om te reageren op haar sms'jes. Misschien had Gaby het wel mis. Kon ze hem niet nog even het voordeel van de twijfel gunnen?

Op dat moment hoorde ze een bekend geluid haar kant op komen.

Haar hart sloeg over. Ze zou het lawaai van Michaels brommer uit duizenden herkend hebben. Als hij het schoolplein op was komen rijden, had Julia altijd in de buurt gestaan. Misselijk van de zenuwen keek ze op en stopte met trillende handen haar telefoon weer in haar tas.

Hij had zijn brommer uitgezet en een eindje verderop tegen de muur geparkeerd waar ze tegenaan stond. Zijn bruine haar glansde in de zon. Hij had haar nog niet gezien, maar toen ze zijn kant op schuifelde, verscheen er heel even een geërgerde frons op zijn knappe gezicht, die hij niet kon verbergen door de brede glimlach die hij haar toewierp. ‘Julia,’ riep hij op vrolijke toon, maar de lach raakte zijn ogen niet. ‘*Servus*. Lekker in de stad geweest?’

‘Ja, ik was met Gaab bij de konditorei.’ Ze slikte iets weg toen ze vervolgde: ‘En waar heb jij uitgehangen?’

‘Hier en daar,’ antwoordde hij vaag. ‘Een paar dagen gelogeed bij mijn oom en tante in Hallein. De hort op geweest met mijn neven. Uitgeweest. Het gaat zijn gangetje.’ Hij keerde de sleutels van zijn brommer om en om in zijn hand, en keek langs haar heen naar de steeg die naar het centrum leidde.

Het laatste sprankje hoop dat Julia had gekoesterd, loste op in het niets. Dit was zo totaal anders dan de ochtend waarop ze afscheid van hem had genomen. Het leek wel of ze met een vreemdeling stond te praten met wie ze niets gedeeld had. Haar knieën knikten. ‘Waarom heb je me niet teruggebeld?’ vroeg ze toen zacht, maar resoluut.

Michael zuchtte en legde een hand op haar schouder. ‘Ik dacht dat je blij zou zijn met onze nacht samen.’ Hij klonk bijna verwonderd. ‘Ik bedoel... Je hebt me verteld hoe erg je naar me verlangd hebt. Hoe graag je met me samen wilde zijn voor ik naar Graz zou gaan. Het was fijn en misschien kunnen we nog wel eens wat afspreken, maar ik heb het druk gehad. Wat verwacht je nu precies van me?’

Julia staaarde hem aan. Dit was echt belachelijk. Michael klonk alsof hij haar een dienst had bewezen. Hij was zo aardig geweest om met haar af te spreken omdat zij hem zo geweldig vond, en hij had zich vermaakt. Hij had er nooit iets serieus mee bedoeld, en zij

had het niet gezien. Het leek wel of alle geluiden van de straat naar de achtergrond verdwenen en ze met Michael op een verlaten vlakke stond, waar ze niet langer tegen zichzelf kon liegen, of kon doen alsof ze hem verkeerd had gehoord.

‘Je had gezegd dat we elkaar snel weer zouden zien.’ Ze hoorde hoe klaaglijk en aanhankelijk ze klonk en kromp ineen. ‘Dat was een week geleden.’

‘Ik was weg,’ zei hij te snel. ‘Ik heb vakantie. Waarom zou ik de hele zomer in Salzburg rond gaan hangen? Ga jij dan helemaal niet weg?’

Julia sloot haar ogen en beet op haar lip. Wanhopig trachtte ze de beelden weg te duwen die ze de eerste dagen na hun afspraak voor zich had gezien. Een zomer in Salzburg met Michael, die ze de mooiste plekken van het bos zou kunnen laten zien. Avonden in elkaars armen onder de sterrenhemel. Lieve woorden die ze elkaar toe zouden fluisteren.

‘Nee, ik blijf hier,’ zei ze zacht.

‘Jammer,’ zei hij op vlakke toon. ‘Nou ja, misschien zie ik je nog wel ergens deze vakantie. Ik ga even wat cd’s kopen voor de winkel dichtgaat.’ Hij boog zich voorover en gaf haar een nietszeggende zoen op haar wang.

‘Oké,’ stamelde ze, maar hij luisterde al niet meer. Een vriend van Michael die vorig jaar bij hen op school had gezeten, kwam de steeg uit en begroette hem enthousiast. Toen liepen ze samen druk pratend weg richting de Altstadt.

Julia liet zichzelf tegen de muur zakken en ademde bibberig uit. Natuurlijk, ze zou opgelucht moeten zijn nu ze na een zenuwslopende week eindelijk wist waar ze aan toe was, maar dat ging even niet. Ze kon niets meer voelen. Op de automatische piloot stapte ze in de bus die even later kwam aanrijden om zich neer te laten zakken op de geijkte bank achter in de bus.

Wat was dit erg. Ze betekende helemaal niets voor hem. Ze had zich twee jaar lang blindgestaard op iemand die blind voor haar was.

De klap kwam opnieuw, en nu harder. Julia sloot haar ogen en drong haar tranen terug. Ze kon Michaels onverschillige houding maar niet uit haar hoofd krijgen. De manier waarop hij langs haar

heen had gekeken toen ze met hem praatte. Hoe hij twee jaar lang langs haar heen had gekeken op school, tot ze op de feestavond plotseling een gemakkelijke prooi bleek te zijn. Wat een zak! Wat dacht hij eigenlijk wel niet?

Tegen de tijd dat de bus bij de eindhalte aankwam, was Julia's woede nog steeds niet gezakt. In plaats van naar huis rende ze naar het bos, alle boosheid eruit lopend door met een noodgang naar haar relaxplek te stormen. Toen ze uiteindelijk tegen de oude eik in het woud neerzeeg, stroomden de tranen langs haar wangen.

'Idioot,' bracht ze snikkend uit. 'Achterlijke stommeling.'

Eigenlijk was ze vooral kwaad op zichzelf. Hoe had ze zo dwaas kunnen zijn?

Resoluut veegde ze de tranen uit haar ogen. Het was tijd om afscheid te nemen van alle dromen over hen tweeën samen die ze voor niets had gekoesterd. Dromen kwamen niet uit. Het leven was geen sprookje.

Ze moest eindelijk maar eens opgroeien.

'Ben je daar eindelijk?' klonk mevrouw Gunther verontwaardigd vanuit de keuken, toen Julia die avond naar binnen stapte. 'Ik had geen idee of je nog mee zou eten. Ik dacht dat je misschien met Gaby had afgesproken.'

'Sorry, mam.' Julia liep de keuken in om haar moeder even een knuffel te geven. 'Ik had moeten bellen, maar ik was er met mijn hoofd niet bij. Wat eten we?'

'Macaroni.' Haar moeder streek even over haar hoofd. 'Ik heb ook salade gemaakt.'

'Met tonijn,' klonk Anne verongelijkt vanuit de eethoek. 'Dat lust ik niet.'

'Jij lust elke week iets anders niet.' Julia trok haar wenkbrauwen op. 'Hoe moet mama dat steeds bijhouden?'

Anne haalde haar schouders op. 'Ik zal wel een lijstje ophangen,' zei ze pedant en ze trok het meest waardige gezicht dat ze kon laten zien met haar tien jaren. Julia begon te grijnzen, en toen lachte Anne plotseling ook. 'Nou, ik ben gewoon een moeilijke eter. Dat zegt oma ook altijd.'

‘We gaan van het weekend bij oma langs, dus het lijkt me handig als je voor die tijd je lijst bij me inlevert,’ grinnikte hun moeder. ‘Dan weet dat arme mens ook wat ze wel en niet voor ons kan koken.’

Ze gingen aan tafel. Julia voelde zich thuis in het kleine gezinnetje waar ze deel van uitmaakte. Hoewel ze haar vader soms wel miste, was het veel beter voor haar moeder dat hij nu ergens anders woonde. De gespannen sfeer die er de jaren voor de scheiding had gehangen, was nooit meer teruggekomen. De moeder van de twee meisjes was weer helemaal opgebloeid.

Julia’s oma, die in Eichtet woonde vlakbij Birkensiedlung, was de moeder van haar moeder. Oma was een soort tweede ouder voor haar. Ze had het vreselijk gevonden toen haar opa enkele jaren geleden was overleden en haar oma alleen achterbleef. In de jaren daarvoor had ze elke zondagmiddag bij haar opa en oma doorgebracht om op de piano te spelen die daar stond, want zelf had ze alleen een keyboard thuis staan om op te oefenen. Ze had al jaren les.

Op haar keyboard had ze een lied geschreven voor haar eind-examen muziek. Het lied dat ze stiekem voor Michael had gemaakt. Julia kauwde verwoed op een hap sla met tonijn en trachtte de beelden van Michaels mooie gezicht en groene ogen uit haar hoofd te krijgen. Ze moest ophouden met aan hem denken. Hij was helemaal niet mooi. Hij was een gemene profiteur. En zij was er ingetuind.

‘Julia,’ klonk haar moeder plotseling. ‘Huil je?’

Geschrokken keek ze op. Toen pas merkte ze dat er een paar tranen over haar wangen rolden. Anne keek haar beduusd aan over de tafel.

Ze wreef over haar wangen. ‘Sorry. Ik ben een beetje aangeslagen door het eind van het jaar. Iedereen is klaar met school, mensen gaan weg... het voelt zo definitief allemaal,’ loog ze.

‘Gaby blijft toch gewoon in Salzburg?’ Mevrouw Gunther legde troostend een hand op het hoofd van haar dochter. ‘En Axel en Florian blijven hier ook wonen. Je oude clubje blijft heus wel bij elkaar.’

Julia glimlachte. Haar moeder was echt een schat en ze had ook een goed punt. De mensen die echt om haar gaven, waren er voor haar. Haar leven zou vast veel beter worden nu ze zich niet meer

alleen op Michael zou blindstaren. Het was haar natuurlijk nooit opgevallen hoeveel andere leuke, aardige jongens er in Salzburg rondliepen. Ze moest haar ogen maar eens wat meer opendoen.

Toen Julia om half negen haar kamer uitkwam in een nieuwe broek en T-shirt, was ze er helemaal klaar voor. Ze ging heerlijk met haar vrienden de hele avond rondhangen in O'Malley's.

'Julia,' klonk Anne uit de aangrenzende kamer, 'kom je me voorlezen?' Haar zusje zette expres een kinderachtig, klein stemmetje op. Anne was naar eigen zeggen al veel te groot om voorgelezen te worden, maar Julia deed het zo goed, vond ze.

'Ik kom eraan!' Julia liep grinnikend de kamer van haar zusje in. Ze ging op de rand van het bed zitten en aaide Anne over haar hoofd, die expres met een duim in haar mond en een knuffel onder haar arm was gaan liggen, en nu het sprookjesboek over het betoverde woud naar haar grote zus toeschoof.

'De prins van de bomen,' begon Julia met gewichtige stem, toen ze hoofdstuk vier openploeg. Dit boek kende ze van binnen en van buiten. Oma had er haar vroeger uit voorgelezen, en toen Anne werd geboren, had Julia het boek cadeau gekregen. 'Het is jouw beurt om sprookjes te vertellen,' had oma gezegd.

Het boek stond vol met oude legendes uit Oostenrijk, sprookjes en tradities van lang geleden. Er was zelfs een gedeelte over folklore uit een tijd voordat het christendom de Alpen had veroverd – pagina's vol met beschrijvingen van donkere wezens die uit het bos en de bergen kwamen. De *Krampus* was de wilde geest van het woud, die jonge mannen leerde overleven in hun eentje. Pas later werd de *Krampus* volgens de legende een boze geest, die stoute kinderen meenam op de avond voordat Sint Nicolaas kwam.

Er stonden echter ook moderne sprookjes in. Hoofdstuk vier over de prins van het woud was altijd Julia's favoriete verhaal geweest, en Anne kon er ook maar geen genoeg van krijgen. Met professionele voorleesstem vertelde Julia over de jonge prins, die verliefd werd op een elfje dat ook in het bos woonde en op de takken van zijn boom neerstreek als ze moe was van het vliegen. Anne keek over haar schouder mee naar de prachtige plaatjes in het boek. Toen het

verhaal uit was, kroop Anne tegen Julia aan en sloeg haar armen om haar heen. ‘Ik heb eigenlijk helemaal geen zin om groot te worden,’ zei ze plots met bedrukte stem.

‘Waarom niet?’ vroeg Julia getroffen. Ze streek Anne over haar donkerblonde haren. Haar zusje zou na de vakantie ook naar een nieuwe school gaan. Ze was klaar met de *Volksschule* en zou over twee maanden op de *Hauptschule* beginnen.

Anne haalde haar smalle schouders op. ‘Jij bent ook groot en je ziet er niet meer zo blij uit als vroeger. Het lijkt soms net alsof je niet meer in sprookjes gelooft.’

Julia beet op haar lip om een bittere opmerking tegen te houden. Wat had het voor zin om tegen Anne te zeggen dat sprookjes toch nooit echt uit konden komen? Ze hoefde niet gelijk haar verbittering over het arme hoofd van haar zusje uit te storten. ‘Ik ben ook niet zo blij,’ gaf ze toe. ‘Ik ben de laatste tijd te veel grote, boze wolven tegengekomen.’

‘Oh. In het bos?’ vroeg Anne half serieus. Ze keek Julia met grote, blauwe ogen aan.

Julia glimlachte tegen wil en dank. ‘Nee, niet in het bos. In de donkere straten van wild Salzburg.’

Anne giechelde. ‘Weet je zeker dat je vanavond nog wel uit wilt gaan dan?’

‘Tuurlijk. Axel en Gaby helpen me wel als ik wolven of *Krampusse* tegenkom.’

‘Maar Axel draagt een bril,’ merkte Anne pedant op, alsof Axels slechte ogen hem zonder pardon tot een complete stuntel maakten.

‘Gaby niet.’

‘Dat is waar.’ Anne knikte ernstig. Ze was altijd een beetje bang als Gaby met haar donkere outfits bij hen thuis was, maar vond haar stiekem verschrikkelijk indrukwekkend.

‘Zeg, ik ga er vandoor.’ Julia stond op. ‘Ik zie je morgenochtend weer.’

‘Maak het niet te laat,’ zei Anne op plotseling moederlijke toon.

Julia schoot in de lach. ‘Ik zal eraan denken!’

Ze roffelde de trap af. Op de gang botste ze bijna tegen haar moeder op, die net de keuken uit kwam.

‘Heb je de sleutels?’ vroeg ze. ‘Ik ga zo naar bed, dus ik doe de deur op slot.’

‘Heb ik. En mijn buskaart, mijn portemonnee, mijn mobiel, mijn pepperspray en mijn goede humeur.’

Julia drukte een kus op het voorhoofd van haar moeder en stapte fluitend de deur uit. Zacht neuriënd liep ze de Birkenstrasse af op weg naar de bushalte. De bus was er nog niet, dus ze ging op het bankje zitten. Boven haar hoofd scheen de halfvolle maan, en de bomen in het bos tegenover de bushalte ritselden mysterieus. Ze moest even denken aan het sprookje dat ze net had voorgelezen, en bijna onhoorbaar fluisterde ze: ‘Dag prins. Hoe maakt u het?’

Het zou eigenlijk wel lekker zijn om als elfje rond te vliegen en de wereld van bovenaf te bekijken. Zittend in een boomtop zou ze wachten tot de chaos en gekte van de drukke mensheid zou vervaagen en het tijdperk van de natuurgeesten zou aanbreken. Dan zou ze op een dag eindigen met een knappe, geheimzinnige kluizenaar die in een huis in het bos woonde en elke dag gedichten schreef over de bomen, de bloemen en zijn liefde voor haar.

De afgelopen jaren had ze Michael uren en uren bekeken tijdens de dodelijk saaie uren wiskunde en natuurkunde die ze niet had kunnen ontduiken. Ze had het beste gemaakt van de tijd die ze noodgedwongen had moeten doorbrengen in lokaal 7, want Michael had twee rijen schuin voor haar gezeten. Soms zat hij te tekenen in zijn schrift als Herr Brunner met bezieling een kwadratische vergelijking stond uit te leggen, en dan had ze zich altijd afgevraagd wat hij tekende. Op een dag was Michael zijn schrift in de klas vergeten en had ze een blik kunnen werpen op zijn droedels. Op de laatste bladzijde van zijn wiskundeschrift had hij een boom getekend. Dat had haar blij gemaakt.

In de verte zag ze de koplampen van de bus in het donker opdemen. Ze pakte haar abonnement uit haar tas. Net toen ze instapte, ging haar telefoon.

‘Hé Axel,’ nam ze op. ‘*Was ist los?*’

‘Ben jij er al?’

‘Nee, ik stap net de bus in. Ik ben er over twintig minuten.’

‘Ik ben er over een half uur. Florian komt ook mee, die voelt zich